

**VAUGHAN
WILLIAMS**

**Symphony
No 3
'Pastoral'**

**Symphony
No 4**

Saraband 'Helen'

**ELIZABETH WATTS
DAVID BUTT PHILIP
BBC SYMPHONY
CHORUS**

**BBC SYMPHONY
ORCHESTRA**

**MARTYN
BRABBINS**

hyperion

**BBC
RADIO**

90 - 93 FM

En gripande Vaughan Williams

Ralph Vaughan Williams: Symfoni 3 & 4, Saraband Helen

BBC Symphony Orchestra and Chorus

Dirigent: Martyn Brabbins

Solister: Elizabeth Watts (sopran), David Butt Philip (tenor)

Hyperion CDA68280 [1 CD]

Ralph Vaughan Williams tredje symfoni (1922), även kallad för *Den*

pastorala, är ett av kompositörens mest personliga verk: vemodigt och nostalgiskt målar han fram bilden av ett landskap, kanske ett brittiskt, i vetskapen om att världen inte är den samma igen efter första världskrigets fasor på slagfälten i Frankrike och Belgien, vilka tonsättaren själv upplevde på plats. Denna inåtvända och stillsamma symfoni har alltid gripit mig djupt - det finns en sorg här som är svår att värja sig för. Denna nya inspelning gör också ett starkt intryck och den är definitivt en av de bästa bland många bra som gjorts på skiva.

Martin Brabbins håller på att spela in samtliga Vaughan Williams symfonier på Hyperion med BBC Symphony Orchestra. Nu har den tredje volymen kommit - tidigare har symfoni 1 och 2 getts ut - och denna nykomling är den hittills mest imponerande utgåvan med förstklassiga tolkningar och ett detaljerat, klart och fylligt ljud.

Här hittar Brabbins och hans musiker rätt in till tredje symfonins innersta väsende: framförandet är koncentrerat, där detaljerna aldrig skymmer helheten för tolkningen. Sista satsen - med ett fint solo från den fina engelska sopranen **Elizabeth Watts** - blir precis som det ska vara, verkets höjdpunkt med den rätta vemodiga känslan på slutet, när Brabbins dessutom tonar ned det avslutande crescendot något och ger musiken en mer förtröstansfull karaktär.

Den fjärde symfonin (1935) är diametralt annorlunda och den kom lite som en chock för den brittiska publiken med sin aggressiva, bittra och kompromisslösa karaktär. Precis som föregångaren är den en av kompositörens bästa symfonier och även en av de mest spelade, kanske beroende på dess dramatiska karaktär.

En riktigt bra inspelning av den fjärde symfonin måste ha kraft, vitalitet och ett driv framåt som t.ex. **Bernsteins** (Sony), **Berglunds** (EMI) och **Previns** (RCA) har. Mycket av detta finns också i Brabbins framförande, men även om stråkklangen är precis så glödande som den ska vara, så fattas ibland den allra sista intensiteten. Sammantaget så är det ändå ett mycket fint framförande, som dock hamnar något i skuggan av den inledande minnesvärda tolkningen av trean.

Inspelningen avslutas dessutom med en riktig raritet, Martyn Brabbins egen sammanställning och komplettering av Vaughan Williams korta *Saraband*

Helen, för kör, orkester och tenorsolo (1913-14).

Per Nylén